Український ідеал

Якою повинна стати наша Батьківщина Україна, щоб наблизитися до ідеальної держави? Мабуть, ніхто не знає відповіді на це питання. Можна лише мріяти, домислювати, гадати, тому що, здається, ще не було в історії людства ідеальної країни. Але дуже вже хочеться, щоб коли-небудь ми змогли з гордістю сказати, що наша Україна стала першою ідеальною державою серед багатьох країн світу.

А це станеться, коли люди зрозуміють: час не бути байдужими до життя своєї країни; час жити її життям. Ідеал — це коли панує щасливе життя, коли не потрібно боятися, що скоро тобі на голову впаде бомба, коли держава забезпечує усіх грошима, продуктами і необхідними речами — дбає про людину. Чомусь так заведено, що люди завжди дбають про державу, яка потім про них просто забуває. В ідеальному суспільстві цього не повинно бути, інакше воно ніколи не наблизиться до ідеалу.

Як би було добре, коли б на нашій землі були тільки гарні, щасливі люди; коли б не було на вулицях заплаканих облич. Тоді матері не будуть у розпачі заламувати руки від того, що кудись зникли їхні діти. Коли буде що їсти усім: і малечі, і їхнім матерям. І тоді не підкидуватимуть вони своїх дітей під будинки багатіїв або під двері притулків. Мабуть, саме про це колись мріяв Тарас Шевченко:

Нехай мати усміхнеться,

Заплакана мати.

І ходитимуть гарні люди гарними вулицями гарних міст і сіл. Адже ідеал — це і людська краса, врода. Я дуже пишаюся, що у нас такі гарні дівчата, які дуже подобаються багатьом іноземцям. На жаль, дівчата їдуть з нашої країни, не знаходячи тут для себе щастя.

Скоріше б настав той час, коли усе зміниться у нашому житті.

Дуже хочеться, щоб люди не забували і про культуру, про історію. Адже у нашої країни була дуже важка історія, яка, проте, не змогла зробити Україну невільницею назавжди. Разом з тим розвивалася і наша культура. Ми маємо безліч талановитих художників, поетів, письменників, артистів, яких дуже цінують за кордоном. Якби кожний з нас мав змогу розкрити свій талант, у нас була б країна талантів! Ідеальна країна!

Але треба любити не тільки себе, не тільки свою країну. Потрібно цінувати і надбання усього людства, мати змогу користуватися новими винаходами, щоб не плестися позад усіх, а, навпаки, намагатись винайти щось своє, чим потім можна було б пишатися. Відкривається зараз безліч вищих учбових закладів, які вчать наших студентів бути винахідниками, вченими, любити свої професії й цінувати працю інших людей. Якщо так піде і далі, через кілька десятиліть наша країна може стати найосвіченішою державою. Дуже б цього хотілося.

Не треба нам забувати і про духовність. Бездуховна людина схожа на мертву, не здатну на щирі взаємини, на великі почуття. Недарма з кожним роком ростуть по всій країні собори та каплиці, які кличуть до себе віруючих людей, намагаються дати їм зрозуміти, що головне — це любов до усього, це щирість, це милосердя та добро. Чим скоріше ми це

зрозуміємо, тим скоріше повернеться до нас духовність і тим кращими будуть стосунки між усіма людьми.

Україна повинна стати і великою спортивною державою. Вже зараз у нас існує багато спортивних секцій, комплексів, які професіонально готують спортсменів. Недарма стільки знаменитостей подарувала наша країна усьому світові. Тут і Сергій Бубка, і Андрій Шевченко, і брати Клички, і Лілія Підкопаєва, і Руслан Пономарьов, і Андрій Медведєв, і ще багато- багато відомих спортсменів.

Звичайно, ідеалу досягти дуже важко, навіть практично неможливо, але наблизитися до нього хоч трохи — справа реальна. Тільки треба дуже постаратися, щоб потім не шкодувати усе життя. Ідеал для нас, українців, — це наша історія, наші культура і духовність, наш спортивний потенціал, наші зв’язки з іншими країнами, наші гарні люди. Нехай справдяться слова нашого великого Кобзаря Тараса Шевченка, який мріяв, що

... оживе добра слава,

Слава України,

І світ ясний, невечірній

Тихо засіяє.